

Arrest

nr. 244 322 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 Antwerpen**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 30 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 27.12.2019 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: I.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 12.06.1977

Geboorteplaats: Tafersit

Identificatienummer in het Rijksregister: 077061241115

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.12.2019 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde T. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (JX6086426) op naam van betrokkene, afgeleverd op 30.08.2016 met visum type C afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Rabat en inreisstempel dd. 02.04.2019. Uit bijkomende gegevens blijkt dat betrokkene in het kader van deze visumaanvraag dd. 11.02.2019 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was, zijnde als landbouwer.*
- diverse bewijzen geldstorting (verzend- en ontvangstbewijzen, 'attestation de paiement' dd. 17.09.2019) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.01.2016, 16.02.2016, 07.04.2016, 17.05.2016, 06.06.2016, 10.01.2017, 03.12.2018, 01.02.2019, 20.02.2019*
- 'certificat administratif n°71 dd. 30.04.2019*
- 'certificat de charge de familie' n°265 dd. 30.04.2019*
- 'attestation du revenu' n°11658 dd. 29.04.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.07.2019, 09.08.2019, 02.09.2019:*
- bewijzen geldstorting vanwege derden aan betrokkene dd. 26.02.2009, 16.03.2009, 19.03.2009, 14.04.2009, 20.04.2009, 21.04.2009, 27.10.2016, 10.09.2019: echter, deze geldstorting zijn niet afkomstig van de referentiepersoon.*
- gezinssamenstelling dd. 27.06.2019*

Al deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 26.06.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 18.12.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden bijkomende stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.07.2019 en 04.03.2020 voorgelegd en loonfiches voor de periode oktober 2019 - januari 2020 op naam van de referentiepersoon en diens echtgenoot. Deze documenten dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en betrekking hebben op de situatie in België, zijn ze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Deze documenten doen dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt nog steeds niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, §2, en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht, en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing weigert het verblijf met volgende motivering:

(...)

Eerste onderdeel,

Verzoeker had via zijn raadsman volgende documenten ingediend bij DVZ Antwerpen te Deurne. Verzoeker voegt deze documenten niet bij dit verzoekschrift daar zij in het administratief dossier aanwezig zijn.

Het gaat om volgende documenten:

-Met brief dd. 19.3.2020 advocaat Jaspers aan DVZ:

In vermeld dossier zend ik u nog bijgevoegde documenten (ten overvloede daar deze wellicht reeds allen door cliënt aan u zijn overgemaakt).

1. *Paspoort*
2. *Samenstelling gezin*
3. *Certificat administrative*
4. *Copie intégrale huwelijksakte F. T.*
5. *Copie intégrale geboorte akte cliënt*
6. *Certificat de charge de famille*
7. *Certificat administratif lien de parenté*
8. *Attestation de revenu*
9. *Attestation de paiement*
10. *Diverse bewijzen stortingen gelden*
11. *Bankrekeninguittreksels stortingen door F. T.*
12. *Loonfiches T. F. en echtgenoot M. M.*

-Met emailbericht dd. 26.3.2020 advocaat Jespers aan DVZ:

Aanvullend bij mijn brief van 24.3.2020 zend ik u nog twee recente loonfiches die onder stuk 12 dienen opgenomen te worden.

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat 'al deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 26.6.2019 besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 18.12.2019'. 'Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden'.

Deze motivering is dubbelzinnig; wordt bedoeld dat kan verwezen worden naar de 'bespreking en weerlegging' dd. 18.12.2019, of wordt bedoeld dat er dienstig naar de documenten zelf kan verwezen worden. Bij die interpretatie diende de beslissing met deze documenten rekening te houden.

Een onduidelijke en/of dubbelzinnige motivering schendt de motiveringsverplichting.

Tweede subonderdeel,

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met de documenten 1-11 die op 19.3.2020 waren ingediend.

Met document 12 (+ aanvulling ervan) wordt maar beperkt rekening gehouden.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing met alle ingediende documenten diende rekening te houden.

Het is niet omdat deze documenten reeds in een vorige aanvraag werden besproken dat deze in de nieuwe en zelfstandige aanvraag niet opnieuw dienen beoordeeld te worden.

Het gaat om een autonome aanvraag die op zich staat en die op zich dient beoordeeld te worden.

Een aantal documenten werden opnieuw ingediend en maken bijgevolg deel uit van de nieuwe aanvraag en dienen beoordeeld te worden.

Minstens diende, zo de beslissing zich beroept op een vroegere beoordeling, die beoordeling opgenomen te worden in de nieuwe beslissing.

Ook op dit punt schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting.

Derde subonderdeel,

In bestreden beslissing wordt gesteld bij de voorgelegde documenten:

-attestation du revenu n° 1 1658 dd. 29.4.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat

Verder bevat deze passage niets; er wordt dus niet gezegd wat de belastingdienst verklaart. Dit document is bijgevolg niet op haar waarde en inhoud weergegeven en beoordeeld.

Ook op dit punt faalt de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn zus, ofwel deel uitmaakte van het gezin.

De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.

Bijgevolg volstaat het bewijs van één van vermelde modaliteiten: ten laste zijn, of deel uitmaken van het gezin.

Op basis van de door verzoeker ingediende stukken worden, ten overvloede, de twee modaliteiten bewezen.

Eerste onderdeel,

Het ten laste zijn wordt bewezen door de voorgelegde bewijzen van storting gelden en door de het certificaat de charge de familie. Deze akte van 30 april 2019 (stuk 6) bevestigt dat de referentiepersoon die de zus is van verzoeker, haar broer I. T., in casu verzoeker “sous sa charge” heeft.

Dit document wordt door de bestreden beslissing genegeerd.

De stortingen van gelden door de referentiepersoon zijn veelvuldig en gespreid over een lange periode van januari 2016 tot september 2019. Ook na die datum heeft de referentiepersoon nog stortingen aan verzoeker gedaan, wat het ten laste zijn (in België) nog bevestigt.

Minstens dient op basis van beide gegevens (stortingen, ten laste zijn) aanvaard te worden dat het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst aangetoond was.

A contrario en ten overvloede heeft verzoeker ook aangetoond dat hij in Marokko een inkomen had (stuk 8).

Stukken 6 en 8 gaan uit van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Tweede onderdeel,

Verzoeker heeft ook afdoende documenten aangebracht dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, zowel in Marokko als in België.

Het stuk 3 is het certificaat administratieve en bevestigt: 'L'intéressée a été résidée avec son frère monsieur I. T.... au domicile de leur père situé au douar B. Y. T. D. Maroc avant de quitter le territoire marocaine vers l'étranger...'

De stukken 4, 5 en 7 bevestigen dat verzoeker en de referentiepersoon dezelfde ouders hebben, en dus broer en zus zijn, en in Marokko in hetzelfde gezin opgroeiden.

Stukken 3, 4, 5 en 7 zijn stukken die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Verzoeker heeft ook aangetoond dat hij ook in België na zijn aankomst in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon (stuk 2). In die zin bevestigt dit document dat het gezinsleven uit Marokko in België werd voortgezet en dat het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon ook in België de realiteit is.

Wat betreft het eerste en tweede onderdeel,

Verzoeker heeft conform artikel 47/3 §2 vreemdelingenwet documenten aangewend die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van herkomst. De wetgever heeft dit strikt bepaald, en verzoeker heeft hieraan gevolg gegeven. Gezien deze bepaling door de wetgever dient de beoordeling dan ook de documenten van de bevoegde overheden van het land van herkomst te aanvaarden; er kan op dit punt niet willekeurig worden geoordeeld, gezien de precieze wettelijke bepaling. De bestreden beslissing negeert het gegeven dat de door verzoeker voorgebrachte documenten om ten laste of deel uitmaken van het gezin te bewijzen, volkomen beantwoorden aan wat de wetgever heeft vooropgesteld.

Verzoeker wijst er voor de volledigheid nog op dat het bewijs ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin 'met elk passend middel' kan bewezen worden. In die zin dienen ook de documenten die op zich niet uitgaan van de overheden van het land van herkomst, in overweging te worden genomen.

Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, 2° vreemdelingenwet.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij zet in haar eerste middel op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke manier de bestreden beslissing haar hoorrecht of artikel 41 van het Handvest zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

In casu weigerde de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken nog steeds niet blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont volgens de verwerende partij daarom niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij al eerder een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van haar Nederlandse zus. Dat was op 26 juni 2019. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2019. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij.

De huidige aanvraag dateert van 27 december 2019.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste subonderdeel van het middel stelt dat de motivering dubbelzinnig is, kan zij niet gevolgd worden. De bestreden beslissing somt immers eerst al de stukken op welke werden neergelegd naar aanleiding van de eerste aanvraag en vermeldt vervolgens *“Al deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van een vorige aanvraag gezinshereniging dd. 26.06.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 18.12.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”* Dit slaat dus op de stukken die werden neergelegd ten tijde van de eerste aanvraag. Daarvan wordt duidelijk gesteld dat de motieven van de eerste weigeringsbeslissing aangaande deze stukken wordt hernomen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden is deze motivering helemaal niet dubbelzinnig.

In een tweede subonderdeel stelt de verzoekende partij dat er slechts beperkt rekening werd gehouden met de stukken die ze heeft voorgelegd. Ze is van oordeel dat al de stukken opnieuw dienden te worden beoordeeld omdat er sprake is van een nieuwe aanvraag.

Er valt niet in te zien waarom de verwerende partij in de huidige bestreden beslissing niet zou mogen verwijzen naar de motieven van de beslissing van 18 december 2019, zeker aangezien uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het gaat om motieven die een antwoord uitmaken op argumenten die nu opnieuw worden aangehaald door de verzoekende partij. Verder in de bestreden beslissing bespreekt de verwerende partij de overige documenten die volgens haar nog niet in de vorige aanvraag naar voor werden gebracht door de verzoekende partij. Volgens de verzoekende partij houdt de verwerende partij geen enkele rekening met de documenten die op 19 maart 2020 waren ingediend. Dit klopt echter niet. Uit de lijst van voorgelegde documenten bij de brief van 19 maart 2020 blijkt immers dat het, op stuk 12 na (loonfiches van T. F. en echtgenoot), om exact dezelfde stukken gaat als die werden voorgelegd in de vorige aanvraag. In de brief van 28 september 2019 wordt immers exact dezelfde lijst van documenten weergegeven, op stuk 12 van de brief van 19 maart 2020 na.

De verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met de twee recente loonfiches die zij bij haar brief van 19 maart 2020 bijbracht. Dit klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat immers het volgende motief: *“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden bijkomende stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.07.2019 en 04.03.2020 voorgelegd en loonfiches voor de periode oktober 2019 - januari 2020 op naam van de referentiepersoon en diens echtgenoot. Deze documenten dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en betrekking hebben op de situatie in België, zijn ze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Deze documenten doen dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging”*. Dit argument van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekende partij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de stukken die zij bij de brief van 19 maart 2020 voorbracht. De beslissing van 18 december 2019 bevat immers zeer duidelijke motieven omtrent deze stukken, waarnaar in de huidige bestreden beslissing wordt verwezen. Waar de verzoekende partij in haar derde subonderdeel aanhaalt dat de motivering omtrent het 'attestation du revenu' onvolledig zou zijn in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de verwerende partij zoals gezegd expliciet heeft gemotiveerd dat dit stuk reeds werden besproken in de eerdere aanvraag en uit de beslissing van 18 december 2019 blijkt dat de motivering omtrent dit stuk wel degelijk volledig is.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vereist dat zij aantoonst dat zij in het land van herkomst aantoonst dat zij ten laste was van haar zus OF dat zij aantoonst dat ze deel uitmaakt van het gezin van haar zus. Het is volgens haar een of-of bepaling en geen en-en bepaling.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze bepaling als een of-of bepaling ziet. Op dit punt toont ze geen schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het ten laste zijn wordt volgens de verzoekende partij bewezen door de voorgelegde bewijzen van storting van gelden en door de het 'certificat de charge de famille'. Dit document wordt volgens de verzoekende partij door de bestreden beslissing genegeerd.

Zij stelt dat zij verder ook afdoende documenten heeft aangebracht die aantonen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, zowel in Marokko als in België. de verzoekende partij verwijst naar de stukken 3, 4, 5, en 7, die volgens haar bevestigen dat zij en de referentiepersoon dezelfde ouders hebben, en dus broer en zus zijn, en in Marokko in hetzelfde gezin opgroeiden.

De verzoekende partij herhaalt hier in feite haar argumenten uit haar aanvraag die volgens haar aannemelijk maken dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en tot haar gezin behoorde.

De verzoekende partij lijkt echter te vergeten dat alle stukken waarnaar zij in dit kader verwijst uitgebreid werden besproken in de beslissing van 18 december 2019, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Omtrent deze stukken motiveerde de verwerende partij toen als volgt:

“certificat administratif n°71 dd. 30.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon voor haar vertrek samen met betrokkene woonachtig was bij hun vader op het adres (...): echter, de vaststelling dat betrokkene en de referentiepersoon als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouder(s), is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het attest vermeldt weliswaar niet wanneer exact de referentiepersoon Marokko verliet, wel blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat ze sedert 27.11.2014 in België ingeschreven is, komende van Nederland. (...) ‘certificat de charge de famille’ n°265 dd. 30.04.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, niet alleen blijkt uit dit document niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten zouden hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon, zodat het dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, ook zegt dit attest enkel iets over de situatie vanaf eind april 2019, zijnde na de inreis van betrokkene in Schengen. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...) ‘attestation du revenu’ n°11658 dd. 29.04.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de periode 2015-2018 geen belastbare inkomsten had: echter, niet alleen sluit dit attest niet uit dat betrokkene kon beschikken over niet-belastbare inkomsten, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene na zijn repatriëring dd. 24.10.2015 wel degelijk economisch actief was in Marokko. Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. (...) diverse bewijzen geldstortingen (...):

echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden / aangewend werden voor overige doeleinden. (...) bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon (...): echter, gezien deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en betrekking hebben op de situatie in België, zijn ze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. (...) bewijzen geldstortingen vanwege derden aan betrokkene (...): echter, deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon. (...)”.

De verzoekende partij weerlegt de bovenstaande motieven op geen enkele concrete wijze. Door enkel te stellen dat deze documenten wel aantonen dat zij ten laste is en dat zij ook heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van haar zus, toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. Het is niet omdat de verzoekende partij stukken heeft bijgebracht van de bevoegde overheden van haar land van herkomst dat de verwerende partij meteen moet aanvaarden dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, ook al is de bewijslast vrij. De verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling die gemaakt werd door het bestuur kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij maakt overigens ook niet aannemelijk dat de nieuwe stukken die zij in haar huidige aanvraag bijbracht en die zij in de vorige aanvraag nog niet bijbracht, enkel te maken hebben met haar situatie in België.

Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Vooreerst wordt er op gewezen dat de onderstaande motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, louter stereotiep is, en standaard te lezen is in gelijkaardige beslissingen.

De bestreden beslissing geeft volgende motivering met betrekking tot het bevel:

(...)

Eerste onderdeel,

De motivering van de beslissing is een loutere standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt met de concrete situatie van verzoeker.

De motivering is te lezen en talrijke gelijkaardige beslissingen.

In die zin schendt zij de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partij stelt dat er sprake is van een standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt met haar concrete situatie, kan ze niet worden gevolgd.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een bevel kan worden gegeven wanneer de vreemdeling " langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd" en hierbij wordt verduidelijkt dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken.

Daarnaast wordt ook gerefereerd naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Anders dan wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen is in casu geen sprake van een standaard of stereotype motivering.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de motiveringsverplichting wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat moet onderzocht worden of de verzoekende partij op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 stelt dit volgens de verzoekende partij uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Volgens de verzoekende partij is niet onderzocht of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht volgens haar geschonden zijn.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van

de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

De woorden “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in het eerste lid van deze bepaling, duiden op het feit dat, in het geval er bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn en deze meer voordelig zijn voor de verzoekende partij, deze bepalingen voorrang hebben op het bepaalde in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bewoordingen betekenen niet, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt, dat de verwerende partij in elk geval zou moeten motiveren over en dus ook nagaan of de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, noch dat de verwerende partij zou moeten onderzoeken of zij op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Het is aan de verzoekende partij zelf om aannemelijk te maken dat de verwerende partij in casu geen rekening zou gehouden hebben met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De verzoekende partij maakt dit echter niet aannemelijk. Uit de bespreking van het derde en vierde middel zal immers blijken dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
  - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
  - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt

genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vernield in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft al enkele jaren in België en vormt hier een gezin met zijn zus en diens familie. Dit wordt aangetoond door stuk 2 dat werd neergelegd, nl. samenstelling gezin.

Hij heeft geen belangen meer in Marokko.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zouden gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

2.3.2. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12) (Rvs 3 februari 2016, nr. 233.719)

In die mate is het middel niet-ontvankelijk.

Het Hof van Justitie heeft in voormelde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat de schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (Rvs 3 februari 2016, nr. 233.719)

De verzoekende partij stelt dat moest zij gehoord zijn geweest zij had kunnen opwerpen dat er met haar gezins- en familiale toestand rekening moest gehouden worden. Zo stelt zij dat zij al enkele jaren in België verblijft en hier een gezin met haar zus en diens familie vormt. Dit wordt volgens de verzoekende partij aangetoond door stuk 2 dat werd neergelegd, nl. het attest samenstelling gezin. Zij stelt verder geen belangen meer te hebben in Marokko. Bij het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten werd volgens haar totaal geen rekening gehouden met haar familiale toestand.

De Raad stelt vast dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat ze wel degelijk motieven over het gezinsleven van de verzoekende partij bevat, namelijk in het kader van de bespreking van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze motieven luiden als volgt:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van het hoorrecht niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift wel degelijk tot het gezin van haar zus te behoren. De verzoekende partij is echter geboren in 1977 en dus ongeveer 43 jaar oud. Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en naar analogie meerderjarige gezinsleden tout court. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekende partij gaat in haar derde middel nergens in op de concrete elementen van haar voorgehouden familiaal leven, en toont deze afhankelijkheid niet aan.

Ten overvloede, zelfs indien er wel sprake is van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar zus, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf. Het EHRM oordeelt dat er in dit geval geen sprake is van een inmenging en er geschiedt dan ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er moest in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Bovendien motiveerde de verwerende partij wel degelijk over het familieleven van de verzoekende partij, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht.

De verzoekende partij die geboren is in 1977, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar zus te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad merkt overigens op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 april 2020 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, maar dit keer niet in functie van haar Nederlandse zus, maar wel in haar hoedanigheid van: gezinshereniging met een Belg die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer - descendant.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar hoorrecht noch artikel 41 van het Handvest geschonden werd, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. De verzoekende partij voert in haar vierde middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar vierde middel als volgt toe:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt formeel verwezen naar artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon zou behoren; dit is onjuist; verzoeker heeft jarenlang gezin gevormd met zijn zus.

Verder wordt in de beslissing de afhankelijkheidsrelatie betwist; het is niet omdat verzoeker een volwassen persoon is dat ‘er mag verwacht worden dat hij in het land van herkomst of origine een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon’. Het is precies om reden dat hij in het land van herkomst geen leven kon opbouwen dat de referentiepersoon hem gesteund heeft en hij bij de referentiepersoon is komen inwonen.”

2.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het aan de gemachtigde toekomt te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt.

De verzoekende partij stelt in haar vierde middel dat een bevel een verwijderingsmaatregel is. In de bestreden beslissing wordt volgens haar formeel verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ten onrechte wordt volgens de verzoekende partij gesteld dat zij niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon zou behoren. Dit is volgens haar onjuist. Zij stelt dat zij jarenlang een gezin gevormd heeft met haar zus. Verder wordt in de beslissing de afhankelijkheidsrelatie betwist, maar het is volgens de verzoekende partij niet omdat zij een volwassen persoon is dat er mag verwacht worden dat zij in het land van herkomst of origine een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Het is precies om reden dat zij volgens haar in het land van herkomst geen leven kon opbouwen dat de referentiepersoon haar gesteund heeft en zij bij de referentiepersoon is komen inwonen.

Uit de bespreking van de voorgaande middelen is al gebleken dat de verzoekende partij de beweerde afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Nederlandse zus niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking eveneens dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat de verzoekende partij, die geboren is in 1977, niet tot het originele kerngezin van haar Nederlandse zus behoort. Bovendien is het niet omdat de verzoekende partij vroeger deel uitmaakte van het gezin van haar zus (wat evident is), dat dit op het moment van de bestreden beslissing nog steeds het geval was. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Wat de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft kan de Raad eveneens verwijzen naar bovenstaande bespreking. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij het immers enkel over haar familielevens maar niet over de andere elementen waarmee de verwerende partij moet rekening houden zoals bepaald bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU